

Met deze special VEB in actie wil de VEB haar leden en de deelnemers aan diverse acties informeren over de recente ontwikkelingen in de (rechts)zaken, de stappen die zijn ondernomen, alsmede de verwachtingen ten aanzien van de uitkomst of het procedureverloop.

INHOUD

VERLIESPOLIS	21
VAN DER MOOLEN	22
ASMI	22
NUMICO	23
RODAMCO	23
VEDIOR	24
SHELL	24
KLM	25
WORLDONLINE	25
LANDIS	26
LCI	26
FORTIS	27
SCHUITEMA	28
KPNQUEST	28

VERLIESPOLIS: NU ACHMEA NOG

Nadat de Stichting Verliespolis in 2008 akkoorden had gesloten met Delta Lloyd, Nationale Nederlanden en ASR (Fortis), konden in 2009 SNS Reaal, Aegon en Loyalis (en hun dochtermaatschappijen) worden toegevoegd. De geschatte netto contante waarde van het compensatiebedrag van deze zes verzekeraars bedraagt ruim 2 miljard euro, inclusief een vangnet van meer dan 300 miljoen euro voor klanten in schrijnende situaties.

Helaas kon er nog geen overeenstemming worden bereikt met Achmea (bekend van merken als Centraal Beheer, FBTO, Avero, Interpolis), de laatste grote verzekeraar zonder akkoord. Gesprekken met Achmea zijn echter nog steeds gaande, zodat hopelijk in 2010 voor het overgrote deel van de consumenten (beleggers) met een woekerpolis een regeling zal zijn afgesloten. In 2010 zullen de reeds gemaakte akkoorden verder worden uitgewerkt, waarbij bijzondere aandacht zal uitgaan naar de criteria op basis waarvan de gereserveerde budgetten voor klanten in schrijnende situaties worden besteed.

Rendementsafslag

De regelingen zijn gebaseerd op de Aanbeveling uit maart 2008 van de ombudsman financiële dienstverlening, Jan Wolter Wabeke. Zijn uitgangspunt was dat klanten met beleggingsverzekeringen na kosteninhouding (de zogenoemde rendementsafslag) een nettorendement overeenkomend met een spaarrekening moesten overhouden. Hij adviseerde derhalve een maximale jaarlijkse rendementsafslag van 3,5 procent (of 4,5% indien de verzekeraar een vast eindkapitaal of rendement garandeerde) op het (tussentijdse) vermogen. Een jaarlijks brutorendement van 6 procent laat dan 2,5 procent over voor de klant. Aangezien deze percentages de belegger principieel onvoldoende compenseren voor het gelopen beleggingsrisico, heeft de Stichting Verliespolis middels onderhandelingen de maximale jaarlijkse rendementsafslagpercentages voor de meeste polissen verlaagd tot 2,45 en 2,85 procent (met een lagere opslag voor garanties) en in sommige gevallen tot 2,35 en 2,25 of zelfs 1,5 procent.

Naast het verlagen van de rendementsafslagpercentages heeft de Stichting Verliespolis speciale aandacht geschonken aan het over-

lijdensrisicodeel binnen de beleggingsverzekering. Hierbij mag bij de berekening van een eventuele compensatie de verzekeraar een kostenopslag van (meestal) 16 procent hanteren op de nettosterftetafels. Deze sterftetafels geven de statistische sterftekansen weer op basis waarvan de verzekeraar de overlijdensrisicopremies vaststelt, zonder winstopslag of algemene kostenallocatie.

Nieuw businessmodel

Ook met de verlaagde maximale jaarlijkse rendementsafslagpercentages worden deze beleggingsverzekeringen niet ineens kostenefficiënte producten of interessant vanuit beleggingsperspectief. Wel worden hiermee de extremen aangepakt, de woekerpolissen. Voor de toekomst zal de verzekeringssector producten moeten ontwikkelen die worden verkocht via internet (waarschijnlijk eenvoudig van structuur met weinig variatie) in plaats van dure tussenpersonen, waarbij het vermogen wordt belegd in passief beheerde beleggingsfondsen met lage fondsbeheerskosten (TER's ruim beneden 0,5%) en beperkte omloopsnelheden binnen het fonds. Dan zal een jaarlijkse rendementsafslag van 1,0 procent genoeg winst voor de verzekeraar kunnen opleveren zonder dat de klant

wordt opgescheept met een zinloos product. Verder is de verwachting dat verzekeraars hun klanten meer zekerheid zullen willen bieden in de vorm van garantieproducten, waarvoor de klant akkoord zal moeten gaan met een ietwat hoger kostenniveau.

Tussenpersonen

De Stichting Verliespolis heeft in 2009 op de achtergrond onderzocht of en op welke wijze ook het distributiekanaal (tussenpersonen) kan worden bewogen bij te dragen aan het verzachten van het leed van klanten met een beleggingspolis. Hoezeer het gedrag van sommige tussenpersonen in moreel opzicht ook te verwerpen valt – waardoor veel klanten in de jacht naar provisies een beleggingsverzekering kregen opgedrongen terwijl het product ongeschikt voor hen was, zelfs al zou de kostenstructuur redelijk zijn geweest –, het blijkt helaas vrijwel onmogelijk om collectief een juridische actie op te zetten. De Stichting Verliespolis onderzoekt nu of het mogelijk is middels een aantal individuele zaken jurisprudentie te ontwikkelen, waarop andere polishouders op individuele basis verder kunnen bouwen. De verwachting is dat voor eind 2010 duidelijk wordt of dit een begaanbare route is. ■